

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 20

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 12 ianuarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 757 din 5 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (4) și (5) din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 771 din 10 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	4–6
Decizia nr. 808 din 24 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	6–8
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
11. — Decizie privind numirea domnului Neculai Banea în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri	8
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 1 iulie 2014 în Cauza Buceaș și Buciaș împotriva României	9–13
Hotărârea din 10 iunie 2014 (reparație echitabilă) în Cauza Vidu și alții împotriva României	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 757
din 5 noiembrie 2015****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (4) și (5)
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Biroul de expertize și evaluări patrimoniale Mândru Mihai — P.F.A. din Galați în Dosarul nr. 24.763/233/2014/a1 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 505D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 24.763/233/2014/a1, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Biroul de expertize și evaluări patrimoniale Mândru Mihai — P.F.A. din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată formulată de autorul excepției de neconstituționalitate.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se apreciază că reglementarea unei proceduri nepublice atunci când instanța judecătorească analizează aspecte de formă ale cererilor de chemare în judecată, cu consecința eventuală a anulării acesteia, afectează egalitatea în fața legii, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Or, prezența reclamantului în cadrul procedurii și verificării cererii de chemare în judecată este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității, element al dreptului la un proces echitabil. Chiar dacă reclamantul poate formula cerere de reexaminare, acesta nu cunoaște considerentele care au condus la anularea cererii de chemare în judecată, astfel încât nu este în măsură să își dezvolte apărările.

6. **Judecătoria Galați — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, în procedura de regularizare a cererii de chemare în judecată, instanța judecătorească se pronunță asupra unor probleme care privesc buna administrare a justiției și nu fondul cauzei, fiind analizate numai aspectele de ordin pur legal, ceea ce nu impune o dezbateră contradictorie a părților.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 200 alin. (3) și (4) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012. Ulterior sesizării Curții, Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă a fost republicată din nou în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, iar conținutul normativ al textelor legale se regăsește, într-o formulare identică, la art. 200 alin. (4) și (5) din legea menționată, texte asupra cărora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

„(4) *Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (3), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.*

(5) *Împotriva încheierii de anulare, reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând motivat să se revină asupra măsurii anulării.*

10. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 129 privind folosirea căilor de atac. Totodată, prin prisma textelor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, sunt invocate și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, art. 14 privind interzicerea discriminării și art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 2 paragraful 1 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la convenție și art. 1 privind

interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție. Sunt invocate și prevederile art. 47 — *Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil* din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat asupra constituționalității soluției legislative criticate. Astfel, prin Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2014, Decizia nr. 31 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 14 februarie 2014, Curtea a statuat că, prin comunicarea reclamantului de către instanța a lipsurilor cererii introductive, judecătorul își manifestă rolul activ în asigurarea accesului efectiv la justiție al titularului cererii, instanța nerestituind cererea de chemare în judecată, ci doar pune în vedere reclamantului să completeze lipsurile în termenul prevăzut de lege. Instanța, potrivit art. 200 alin. (1) din Codul de procedură civilă, face aprecieri formale referitoare la întocmirea cererii de chemare în judecată, care trebuie să cuprindă toate elementele prevăzute de lege. Prin urmare, încheierea de anulare a cererii poate fi motivată succint, întemeindu-se pe motivele deja comunicate petentului și pe faptul că lipsurile nu au fost complinite în termenul prevăzut de lege, acesta luând cunoștință de motivele de anulare în termenul legal. Încheierea de anulare a cererii astfel pronunțată este supusă căii de atac a reexaminării, cererea de reexaminare putând fi făcută de reclamant în 15 zile de la data comunicării. Soluționarea cererii de reexaminare se face de către un alt complet decât cel căruia i s-a repartizat cauza, prin încheiere definitivă dată în camera de consiliu, cu citarea reclamantului. Acest complet poate reveni asupra încheierii de anulare dacă măsura a fost dispusă în mod eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul acordat, caz în care cauza va fi retrimisă completului inițial investit. Așadar, prin cererea de reexaminare se analizează inclusiv legalitatea măsurii prin prisma îndeplinirii condițiilor de formă.

12. Prin aceleași decizii, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate se aplică în aceeași măsură persoanelor aflate în aceeași situație juridică, neputându-se reține încălcarea dispozițiilor constituționale menționate.

13. Prin Decizia nr. 410 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 30 iulie 2014, paragrafele 22—24, Curtea a stabilit că o astfel de procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat,

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Biroul de expertize și evaluări patrimoniale Mândru Mihai — P.F.A. din Galați în Dosarul nr. 24.763/233/2014/a1 al Judecătorei Galați — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 200 alin. (4) și (5) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Galați — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare. Faptul că împotriva încheierii de anulare reclamantul poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către un alt complet decât cel căruia i s-a repartizat cauza, prin încheiere definitivă, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului și există astfel posibilitatea de a reveni asupra măsurii anulării, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Astfel, instanța de judecată se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și, deci, nu intră în sfera de aplicare a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Așadar, cât timp procedura criticată nu privește însăși judecarea pe fond a cererii introductive, dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor, respectiv la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

15. De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

16. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția deciziilor menționate, precum și considerentele pe care aceasta se sprijină își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 771
din 10 noiembrie 2015referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006
privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Anton Ghițulescu — prin Filiala Hidroelectrică Hidrosind — în Dosarul nr. 26.076/3/2013 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.315D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, față de jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, cu privire la dispozițiile art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 26.076/3/2013, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Anton Ghițulescu — prin Filiala Hidroelectrică Hidrosind — într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de concediere.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt contrare art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și art. 41 alin. (2), coroborate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât înlătură, în cazul angajatorului aflat în insolvență, dreptul salariaților la consultare și informare atunci când au loc concedieri colective, drept recunoscut, în general, salariaților și reglementat expres în art. 69 și următoarele din Codul muncii, aducând o derogare și cu privire la termenul de preaviz ce trebuie respectat în această situație. În acest context, se menționează prevederile art. 29 din Carta socială europeană, ale art. 27 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și Directiva 98/59/CE din 20 iulie 1998 (transpusă în Codul muncii — art. 69

și următoarele), cu referire la dreptul salariaților la consultare și informare în caz de concediere colectivă, ca o componentă a măsurilor de protecție socială, fiind instituit ca drept fundamental. Totodată, se arată că prin Hotărârea din 3 martie 2011, pronunțată în Cauza C- 235/2010 *David Claes și alții*, dată în interpretarea Directivei 98/59/CE, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că, inclusiv în caz de încetare a societății însăși (dizolvare și lichidare), prevederile art. 1—3 din directivă sunt obligatorii și trebuie respectate chiar și de către administratorul judiciar.

6. De asemenea, se arată că, prin modul neclar, imprecis și lipsit de previzibilitate în care este formulat textul, nu se poate determina intenția reală a legiuitorului, respectiv dacă a dorit sau nu reglementarea unei derogări de la normele generale privind termenul de preaviz în caz de concediere colectivă, menționate în Codul muncii. În acest context, precizează că instanțele de judecată au considerat că ultima teză a art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 aduce o derogare cu privire la termenul de preaviz ce trebuie respectat în caz de concediere atunci când angajatorul este în insolvență.

7. Se mai precizează faptul că, la data adoptării Legii nr. 85/2006, Codul muncii reglementa un termen de 15 zile lucrătoare de preaviz în caz de concediere colectivă, termen care a fost modificat în anul 2011, fiind instituit un termen de 20 de zile lucrătoare de preaviz. Totodată, învederează că, în prezent, Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență la art. 123 alin. (8) prevede că, după data deschiderii procedurii, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitorului se va putea face de urgență de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, cu acordarea termenului legal de preaviz.

8. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate sunt adoptate cu respectarea prevederilor Legii fundamentale și nu prevăd restricționarea drepturilor prevăzute de dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției. Textul conține o derogare de la Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, însă această derogare este instituită prin lege, astfel că nu se poate vorbi de nerespectarea Constituției, a supremației sale și a legilor. În ceea ce privește celelalte dispoziții europene invocate în susținerea excepției, apreciază că motivele invocate vizează însuși fondul contestației, astfel că precizarea opiniei ar echivala cu o antepronunțare în cauză.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului**, față de jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 este inadmisibilă, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, aceasta este neîntemeiată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

„Prin derogare de la prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, după data deschiderii procedurii, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitoarei se va face de urgență de către administratorul judiciar/lichidator, fără a fi necesară parcurgerea procedurii de concediere colectivă. Administratorul judiciar/lichidatorul va acorda personalului concediat doar preavizul de 15 zile lucrătoare.”

14. Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 344 lit. a) din titlul V — *Dispoziții tranzitorii și finale* din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Însă, având în vedere prevederile art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit căroră *„Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date”*, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 41 alin. (2) privind dreptul la măsuri de protecție socială, coroborate cu prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, sunt menționate și prevederile art. 29 din Carta socială europeană, art. 27 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și Directiva 98/59/CE privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 225 din 12 august 1998.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

sunt neconstituționale. De asemenea, prin această decizie, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006 și a constatat că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

17. Prin decizia menționată mai sus, Curtea a constatat că informarea și consultarea angajaților sunt elemente componente ale dreptului la măsuri de protecție socială a muncii cu valențe constituționale, alăturându-se, pe cale interpretativă, celor expres menționate în cuprinsul art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție. În aceste condiții, Curtea a reținut că dreptul la informarea și consultarea angajaților în ipoteza concedierilor colective vizează orice procedură de concediere colectivă, indiferent de particularitățile domeniului în care aceasta intervine. Desigur, legiuitorul poate adecva modul de configurare a dreptului, cu respectarea principiului proporționalității, în funcție de particularitățile anterior menționate, însă este evident că nu poate nega acest drept. Totodată, Curtea a reținut că legiuitorul, prin modul în care a înțeles să reglementeze procedura concedierilor colective în ipoteza unei societăți aflate în procedura insolvenței, a negat dreptul la informarea și consultarea angajaților, ceea ce echivalează cu nesocotirea dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, astfel încât, prin ipoteză, nici nu mai trebuie analizată proporționalitatea măsurii, textul legal criticat fiind neechivoc. În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 sunt neconstituționale, fiind contrare art. 41 alin. (2) din Constituție, astfel cum acesta este interpretat, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, prin prisma părții I pct. 21 și 29 din Carta socială europeană.

18. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*, și reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006, aceasta urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

19. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, *precitată*, Curtea a constatat că, pentru a fi respectată de destinatarul său, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. În acest sens, Curtea a observat că dispozițiile legale sunt precise și previzibile, destinatarul normei juridice fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia, astfel încât nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, iar stabilirea duratei termenului de preaviz de 15 zile ține de opțiunea legiuitorului, având în vedere situația specifică a procedurii insolvenței. În consecință, Curtea a reținut că, în condițiile admiterii excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, soluția legislativă consacrată prin sintagma *„doar preavizul de 15 zile lucrătoare”* trebuie interpretată în sensul că se referă la o durată a termenului de preaviz mai scurtă decât cea reglementată în dreptul comun, respectiv art. 75 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu respectarea, așadar, a dreptului la informare și consultare a angajaților.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, în ceea ce privește constatarea constituționalității dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, atât soluția,

cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

21. Distinct de acestea, Curtea reține că, deși în cauza de față va pronunța o soluție de respingere ca devenită inadmisibilă

a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006, se impune precizarea că, în temeiul deciziei de admitere mai sus menționate, prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Anton Ghițulescu — prin Filiala Hidroelectrică Hidrosind — în Dosarul nr. 26.076/3/2013 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 808

din 24 noiembrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2)
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea „Siccom Grup” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 13.480/281/2009 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 697D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere precedentul constituțional, respectiv deciziile nr. 428 din 3 mai 2012, nr. 1.140 din 13 septembrie 2011 sau nr. 1320 din 11 octombrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 februarie 2010 (înaintată Curții Constituționale la data de 1 aprilie 2015), pronunțată în Dosarul nr. 13.480/281/2009, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea „Siccom Grup” — S.R.L., din Ploiești, într-o cauză având ca obiect judecarea cererii de emitere a unei somații de plată.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece în procedura somației de plată sfera mijloacelor de probă este restrânsă doar la înscrisuri și permite judecătorului să pronunțe o hotărâre împotriva debitorului pe baza acestui probatoriu restrâns. Arată că dreptul debitorului la un proces echitabil și dreptul la apărare sunt încălcate, întrucât

acestui nu i se permite ca prin administrarea unor alte mijloace de probă să dovedească inexistența debitului.

6. Se mai arată că în situațiile reglementate de Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu există niciunul din motivele limitativ prevăzute de art. 53 din Legea fundamentală, de restrângere a drepturilor la apărare și la un proces echitabil, astfel încât și din acest punct de vedere dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale.

7. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

12. Având în vedere faptul că încheierea de sesizare a fost pronunțată la data de 5 februarie 2010, dată la care s-a suspendat și judecarea cauzei în fond până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, iar încheierea a fost înaintată și înregistrată pe rolul Curții Constituționale la data de 1 aprilie 2015, Curtea observă că în acest interval de timp, cuprins între data încheierii și data sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 a fost abrogată prin art. 83 lit. g) din titlul V din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012.

13. Deși dispozițiile legale criticate au fost abrogate, condițiile de admisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992 sunt îndeplinite, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, potrivit cărora „dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (1) și (2): „(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către creditor, precum și termenul de plată.”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24

alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin numeroase decizii, s-a pronunțat în sensul constituționalității dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 în raport cu critici similare.

16. Astfel, prin Decizia nr. 1.132 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 12 octombrie 2011, Curtea a constatat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei prevederi constituționale.

17. În legătură cu criticile formulate, Curtea a constatat că acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun.

18. De asemenea, Curtea a mai reținut că judecătorul poate dispune citarea părților dacă înscrisurile depuse de creditor nu sunt suficient de convingătoare și consideră că sunt necesare lămuriri și explicații suplimentare. Ordonanța cu somația de plată se va emite numai atunci când, în urma examinării înscrisurilor prezentate, se constată că pretențiile creditorului sunt justificate. Potrivit dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „Ordonanța prin care judecătorul a respins cererea creditorului este irevocabilă. În acest caz, precum și în cazul în care prin ordonanță cererea a fost admisă în parte, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun”. Aceste dispoziții sunt menite să apere interesele debitorului. Faptul că accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, nu este limitat rezultă chiar din dispozițiile ordonanței criticate, care lasă la libera alegere a creditorului dacă vrea să acționeze pentru recuperarea creanțelor sale pe baza regulilor din dreptul comun ori vrea să folosească procedura specială, accelerată, instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001. În ceea ce îl privește pe debitor, acesta poate formula cerere în anulare împotriva ordonanței cu somația de plată, care se judecă conform regulilor din dreptul comun, inclusiv celor referitoare la exercitarea căilor de atac.

19. Prin Decizia nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005, Curtea a reținut că textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor art. 21 și 24 din Constituție, întrucât ordonanța privind somația de plată, ce urmează a fi emisă de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți. Așa fiind, este justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare, fără a se încălca prin aceasta egalitatea în drepturi sau accesul liber la justiție și la un proces echitabil.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Siccom Grup” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 13.480/281/2009 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Ploiești — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2015.

PREȘEDINTE
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea domnului Neculai Banea în funcția
de secretar de stat la Ministerul Economiei, Comerțului
și Relațiilor cu Mediul de Afaceri**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Neculai Banea se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 12 ianuarie 2016.

Nr. 11.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 1 iulie 2014

În Cauza Buceaș și Buciaș¹ împotriva României

(Cererea nr. 32.185/04)

Strasbourg

DEFINITIVĂ

Această versiune a fost rectificată la 16 decembrie 2014

în baza Regulii 81 din Regulamentul Curții

1 octombrie 2014

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Buceaș și Buciaș împotriva României²

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 10 iunie 2014,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 32.185/04 îndreptată împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat, domnul Ioan Buceaș³ și domnul Alexandru Buciaș (*reclamanții*), au sesizat Curtea la 15 iulie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*). Grefa a fost informată că al doilea reclamant, Alexandru Buciaș, a decedat la 6 decembrie 2005. Soția acestuia, doamna Margit Buciaș, și fiica lor, domnișoara Margit Buciaș, au solicitat continuarea examinării cererii în numele acestuia și au desemnat același avocat să îi reprezinte. Din motive de ordin practic, domnul Alexandru Buciaș va fi numit în continuare „al doilea reclamant”, deși, în prezent, trebuie să se considere că văduva și fiica acestuia au acest statut (a se vedea, *inter alia*, *Pandolfelli și Palumbo împotriva Italiei*, 27 februarie 1992, pct. 2, seria A nr. 231-B).

2. Reclamanții au fost reprezentați de domnul T. Coloja, avocat în Oradea. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții au pretins, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că au fost privați de bunurile lor fără un scop legitim, prin respingerea arbitrară a acțiunii în anularea vânzării proprietății lor imobiliare.

4. La 28 martie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

5. În 1994, tatăl reclamanților a încheiat un contract de împrumut cu H.M.C., oferind drept garanție o ipotecă asupra proprietății sale imobiliare, o clădire și terenul aferent, situate în Oșorhei.

6. La 3 iunie 1994, ipoteca a fost înscrisă în cartea funciară.

7. Având în vedere că tatăl reclamanților nu a rambursat împrumutul la data stabilită, proprietatea imobiliară a fost vândută la licitație unei familii, T.T.T. și T.T.S., la 31 mai 1996.

8. Dreptul de proprietate al ofertanților câștigători asupra proprietății imobiliare a fost înscris în cartea funciară.

9. La 1 iulie 1996, tatăl reclamanților a formulat contestație la executare, solicitând anularea actului de adjudecare a imobilului. Procedura a fost înscrisă în cartea funciară la 5 ianuarie 1998.

10. Ulterior, la 30 decembrie 1998, în ciuda procedurii aflate pe rol privind anularea vânzării la licitație, cumpărătorii (T.T.T. și T.T.S.) au vândut proprietatea imobiliară altei persoane, S.R.

11. La 26 aprilie 2000, Curtea de Apel Oradea a admis acțiunea introdusă de tatăl reclamanților și, în consecință, a anulat vânzarea la licitație publică a imobilului, pe motiv că împrumutul fusese rambursat și că prețul era mult mai mic decât valoarea reală a proprietății. Totuși, acesta nu a putut intra în posesie imobilului, deoarece, între timp, imobilul fusese vândut lui S.R.

12. Invocând principiul *quod nullum est, nullum producit effectum*, acesta a introdus o acțiune la Judecătoria Oradea, solicitând anularea celor două contracte de vânzare-cumpărare: cel prin care T.T.T. și T.T.S. obținuseră bunul imobil la licitație și contractul ulterior, încheiat între T.T.T. și T.T.S., pe de o parte, și S.R., pe de altă parte.

13. În cursul procesului, tatăl reclamanților a decedat, procedura fiind continuată de către moștenitori, reclamanții din această cauză.

14. La 25 octombrie 2001, Judecătoria Oradea a respins acțiunea civilă, cu motivarea că ultimul cumpărător, S.R., obținuse bunul imobil cu bună-credință.

¹ Textul inițial era „Cauza Buciaș împotriva României”.

² Textul inițial era „Cauza Buciaș împotriva României”.

³ Textul inițial era „domnul Ioan Buciaș”.

15. Reclamanții au formulat apel, susținând că S.R. nu cumpărase bunul cu bună-credință. Aceștia au pretins că S.R. a avut cunoștință de procesul inițiat de tatăl lor pentru anularea vânzării silite, deoarece aceasta fusese înscrisă în cartea funciară. Apelul a fost admis prin Hotărârea Tribunalului Bihor din 22 mai 2003, cu motivarea că anularea vânzării la licitație publică ar fi trebuit să aibă ca rezultat anularea tuturor actelor încheiate ulterior de către persoane care aveau cunoștință de anulare.

16. La 8 aprilie 2004, Curtea de Apel Oradea a admis recursul cumpărătorilor, pe motiv că ultimul cumpărător, S.R., încheiase contractul de vânzare-cumpărare cu bună-credință. Raționamentul Curții de apel în ceea ce privește buna-credință a cumpărătorului a fost următorul:

„În speță, astfel cum se poate observa chiar din act, autentificat în fața notarului public, contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat cu mult timp înainte de semnarea sa în fața notarului public, prețul fiind stabilit de părți și plătit integral la 9 octombrie 1996; la acea dată, nu exista niciun element din care se putea deduce faptul că respectivul cumpărător a acționat cu intenții frauduloase.”

17. Hotărârea conținea o opinie separată a unuia din cei trei judecători, care susținea că, deși procesul inițiat de tatăl reclamanților în scopul anulării vânzării prin executare silită — și, în consecință, a vânzării bunului său imobil către T.T.T. și T.T.S. — fusese înscris în cartea funciară la 5 ianuarie 1998, aceștia din urmă i-au vândut imobilul lui S.R. abia la 30 decembrie 1998. În plus, T.T.T. și T.T.S. fuseseră părți în acțiunea în anulare formulată de tatăl reclamanților.

18. Partea relevantă a opiniei separate este următoarea:

„Părțile (T.T.T. și T.T.S.) au știut încă din 1996 că imobilul pe care îl cumpăraseră la licitație publică făcea obiectul unui proces, având în vedere că erau părți în procedură. Cumpărătorul S.R. știa, de asemenea, de existența procesului, deoarece, în contractul de vânzare-cumpărare semnat la 30 decembrie 1999, autentificat în fața notarului public, se menționa în mod expres faptul că imobilul făcea obiectul procesului nr. 6.558/1996, aflat pe rolul Judecătoriei Oradea”.

[...]

„Faptul că părțile au introdus în acordul de vânzare-cumpărare mențiunea conform căreia prețul fusese achitat la 9 octombrie 1996 nu este relevant, în măsura în care transferul bunului de la vânzător la cumpărător a avut loc abia la 30 decembrie 1998, dată la care părțile semnaseră contractul în fața notarului public, după înscrierea procedurii în cartea funciară [...].

În plus, conform documentelor de la dosar, se pare că niciunul dintre părți nu se afla în posesia imobilului. Aceștia inițiaseră mai multe proceduri de evacuare împotriva reclamanților, care refuzaseră să părăsească proprietatea.”

II. Dreptul intern și jurisprudența internă relevante

A. Jurisprudența privind buna-credință

19. Jurisprudența relevantă referitoare la definiția și sarcina probării bune-credințe sunt descrise în *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, pct. 49—53, CEDO 2005-XII).

B. Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

20. În contextul Legii nr. 7/1996, cadastrul și cartea funciară formează un sistem unitar și obligatoriu de evidență tehnică, economică și juridică, de importanță națională, a tuturor imobilelor de pe întregul teritoriu al țării. Scopul acestui sistem este: determinarea informațiilor tehnice, economice și juridice referitoare la imobile; informarea persoanelor interesate cu privire la proprietățile imobiliare, pe baza unor documente care

au stabilit, transferat, modificat sau stins drepturile privind proprietatea; sprijinirea sistemului de impozitare și a pieței imobiliare și contribuția la asigurarea securității tranzacțiilor imobiliare și facilitarea creditului ipotecar.

21. În scopul informării părților interesate, proprietatea imobiliară se înscrie într-o carte funciară. Fiecare carte funciară este alcătuită din titlu, indicând numărul cadastral și localitatea în care este situat imobilul, precum și din trei părți principale:

a) partea I conține descrierea imobilului;

b) partea a II-a cuprinde numele proprietarului, titlul dreptului de proprietate asupra imobilului, servituțile aferente, precum și alte înscrieri care privesc titlul de proprietate;

c) partea a III-a cuprinde drepturile reale de garanție și sarcini (dreptul de superficie, uzufruct, uz, abitație, servituțile în sarcina fondului aservit, ipoteca și privilegiile imobiliare, precum și locațiunea și cesiunea de creanță).

22. Potrivit art. 34 din lege, cuprinsul cărților funciare se consideră exact, în folosul acelei persoane care a dobândit, prin act juridic cu titlu oneros, un drept real, dacă în momentul dobândirii dreptului nu a fost înscrisă în cartea funciară nicio acțiune prin care se contestă cuprinsul ei sau dacă nu a cunoscut, pe altă cale, această inexacitate.

23. Art. 56 din lege prevede că notarul public care a întocmit un act prin care se transmite, se modifică, se constituie sau se stinge un drept real imobiliar este obligat să ceară, din oficiu, înscrierea în cartea funciară.

C. Dispoziții referitoare la încheierea unui contract de vânzare-cumpărare al unui teren

24. Conform legislației românești, contractul de vânzare-cumpărare al unui teren devine obligatoriu din punct de vedere juridic între părți odată cu autentificarea acestuia de un notar public. Orice contract referitor la transferul dreptului de proprietate asupra terenului, care nu a fost autentificat în fața unui notar public, este nul de drept.

25. Pentru autentificarea transferului care are ca obiect bunul imobil, notarul public are nevoie de un extras de carte funciară. Pentru a obține acest extras, notarul public trebuie să depună la oficiul de cadastru corespunzător un formular de cerere, însoțit de dovada privind plata taxei de eliberare.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

26. Reclamanții s-au plâns că, în ciuda anulării vânzării la licitație a bunului lor imobil, nu au putut obține anularea vânzării sale ulterioare către un terț, din cauza unei hotărâri arbitrar pronunțate de Curtea de Apel Oradea la 8 aprilie 2004.

Aceștia au invocat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede că:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

27. Guvernul a argumentat că acest capăt de cerere era incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției, deoarece reclamanții nu au dovedit că aveau vreun „bun”, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

28. Reclamanții resping argumentele Guvernului.

29. Curtea consideră că excepția este strâns legată de fondul capătului de cerere al reclamanților. Prin urmare, aceasta va aborda problema excepției în cadrul examinării fondului. De asemenea, Curtea observă că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și nu este inadmisibilă potrivit niciunui alt motiv.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

30. Reclamanții au susținut că vânzarea bunului lor imobil către un terț care acționase cu rea-credință, confirmată prin Hotărârea din 8 aprilie 2004 a Curții de Apel Oradea, a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1. Aceștia au subliniat faptul că Curtea ar trebui să constate nu numai reaua-credință a cumpărătorului, dar și pe cea a vânzătorilor, care cumpăraseră bunul imobil la licitație. În ciuda faptului că au știut de existența acțiunii prin care tatăl reclamanților contestase legalitatea vânzării proprietății sale prin licitație publică, aceștia au vândut proprietatea pentru a face imposibilă înapoierea sa proprietarilor inițiali, în cazul pronunțării unei hotărâri în favoarea acestora. Aceștia au subliniat, de asemenea, faptul că, deși procedura de anulare a vânzării prin executare silită fusese înscrisă în cartea funciară la 5 ianuarie 1998, bunul imobil a fost vândut abia la 30 decembrie 1998.

31. Guvernul a subliniat că nu a existat nicio ingerință în exercitarea dreptului de proprietate al reclamanților. În acest sens, Guvernul a susținut că ar trebui să se constate buna-credință a cumpărătorului, deoarece S.R. achitase bunul imobil în 1996, cu mult timp înainte de semnarea contractului de vânzare-cumpărare în fața notarului public, și, așadar, înainte ca acțiunea introdusă de către tatăl reclamanților să fie înscrisă în cartea funciară. Acesta a susținut, de asemenea, că, în cazul în care Curtea ar considera că a existat o ingerință în exercitarea drepturilor reclamanților, această ingerință era legală, justificată și proporțională. Hotărârea pronunțată în favoarea cumpărătorului fusese conformă cu prevederile Codului civil românesc și cu principiile care reglementează buna-credință și nu putea fi considerată arbitrară.

2. Motivarea Curții

a) Stabilirea existenței unui bun

32. Curtea reține că, prin Hotărârea din 26 aprilie 2000, Curtea de Apel Oradea a admis acțiunea introdusă de tatăl reclamanților și, în consecință, a anulat vânzarea în urma executării silită la licitație a bunului imobil cu motivarea că împrumutul fusese rambursat și că prețul era mult mai mic decât valoarea reală. În temeiul efectului retroactiv al hotărârii de anulare, reclamanții au devenit proprietarii bunului imobil. Aceștia aveau dreptul să li se înapoieze bunul, ca o consecință directă a anulării vânzării ulterioare, sau să primească o sumă echivalentă cu valoarea bunului lor.

33. Prin urmare, Curtea consideră că reclamanții dețineau un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 și, în consecință, respinge excepția de incompatibilitate *ratione materiae* ridicată de Guvern.

b) Stabilirea existenței unei ingerințe

34. În ciuda faptului că, în temeiul efectului retroactiv al anulării, reclamanții au devenit proprietarii bunului imobil, aceștia nu au avut posibilitatea de a obține anularea ulterioară a vânzării bunului lor către un terț.

35. Curtea consideră că respingerea de către Curtea de Apel Oradea, la 8 aprilie 2004, a acțiunii reclamanților de anulare a vânzării ulterioare a bunului lor către S.R. constituia o ingerință

în exercitarea dreptului reclamanților la respectarea bunurilor acestora.

36. Pentru a fi compatibilă cu norma generală stabilită în prima teză a primului paragraf al art. 1, o astfel de ingerință trebuie să păstreze un „*just echilibru*” între cerințele interesului general al comunității și cerințele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, 23 septembrie 1982, pct. 69, seria A nr. 52). În plus, chestiunea păstrării unui echilibru just „*devine relevantă numai după ce s-a stabilit că ingerința în cauză îndeplinea cerința de legalitate și nu a fost arbitrară*” [a se vedea *latridis împotriva Greciei* (MC), nr. 31.107/96, pct. 58, CEDO 1999-II].

c) Cu privire la respectarea principiului legalității

37. Curtea reiterează că, conform art. 1 din Convenție, fiecare parte contractantă „*recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția [sa] drepturile și libertățile definite în ... [Convenție]*”. Obligația de a asigura exercitarea efectivă a drepturilor definite în acest instrument poate avea ca rezultat obligații pozitive pentru stat (a se vedea *X și Y împotriva Țărilor de Jos*, 26 martie 1985, pct. 22-23, seria A nr. 91).

38. În ceea ce privește dreptul garantat la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea reiterează faptul că, și în cauzele care privesc un litigiu între persoane fizice și societăți, obligațiile statului implică adoptarea măsurilor necesare pentru a proteja dreptul de proprietate. Statul are în special obligația de a pune la dispoziție părților în litigiu proceduri judiciare care oferă garanțiile procedurale necesare și, prin urmare, permit instanțelor interne să pronunțe hotărâri eficiente și echitabile, în lumina dreptului aplicabil. Cu toate acestea, Curtea reiterează faptul că are o competență limitată de a verifica interpretarea și aplicarea corectă a dreptului intern și că rolul său nu este de a se substitui instanțelor interne, ci mai degrabă acela de a se asigura că hotărârile instanțelor respective nu sunt arbitrare sau în mod vădit nerezonabile în alt fel [a se vedea *Anheuser-Busch Inc. împotriva Portugaliei* (MC), nr. 73.049/01, pct. 83, CEDO 2007-I]. Acest lucru înseamnă în special că statele au obligația de a pune la dispoziție proceduri judiciare care oferă garanțiile necesare și, prin urmare, permit instanțelor interne să soluționeze în mod eficient și echitabil orice litigii între persoane particulare.

39. În speță, este evident că nu Curtea are dreptul să conteste hotărârile pronunțate de instanțele românești. În schimb, rolul Curții este de a verifica dacă interpretarea și aplicarea de către acestea a dreptului intern au avut consecințe compatibile cu principiile stabilite de Convenție.

40. În această privință, Curtea subliniază că instanța internă de recurs a casat hotărârea pronunțată în apel și a respins cererea reclamanților, pe motiv că cumpărătorul acționase cu bună-credință. Principalul argument invocat de doi dintre cei trei judecători care au alcătuit completul de judecată, pentru constatarea bunei-credințe a cumpărătorului, a constat în faptul că, deoarece prețul bunului imobil fusese stabilit de părți și achitat de cumpărător la 9 octombrie 1996, se putea considera că acordul de vânzare-cumpărare a fost încheiat în 1996. La acel moment, acțiunea în anulare inițiată de tatăl reclamanților nu era înscrisă în cartea funciară.

41. Curtea nu poate fi de acord cu această concluzie, deoarece, în temeiul dreptului român, contractele de vânzare-cumpărare privind terenurile trebuie să fie autentificate în fața notarului public. Orice contract referitor la transferul dreptului de proprietate asupra terenului, care nu a fost autentificat în fața notarului public, este nul de drept. Curtea subliniază că, în speță, obiectul acordului de vânzare-cumpărare erau o clădire

și terenul aferent acesteia. Prin urmare, aceasta consideră că un contract de vânzare-cumpărare valid a fost încheiat doar la 30 decembrie 1998, atunci când părțile au semnat acordul în fața notarului public. La acel moment, procedura era înscrisă în cartea funciară și S.R. nu putea pretinde că nu știuse acest lucru.

42. În ceea ce privește noțiunea de bună-credință, Curtea subliniază că, în temeiul art. 1.898 alin. 1 din Codul civil, în vigoare la momentul faptelor, buna-credință este credința cumpărătorului că vânzătorul îndeplinea toate cerințele legale pentru a-i putea transfera titlul de proprietate.

43. În continuare, Curtea subliniază că soarta unui contract de vânzare-cumpărare, a cărui anulare este solicitată, depinde de buna-credință sau reaua-credință a părților la încheierea acestuia. Dacă părțile au acționat cu rea-credință, în măsura în care erau conștiente că vânzătorul nu era proprietarul bunului, doctrina juridică și jurisprudența consideră, de regulă, că vânzarea a fost o operațiune speculativă, a avut un scop nelegal și, prin urmare, este nulă de drept (*fraus omnia corrumpit*). În speță, ambele părți au fost conștiente că acordul de vânzare-cumpărare inițial putea fi anulat datorită faptului că proprietarul bunului imobil contestase în instanță vânzarea prin executare silită. Totuși, aceștia au încheiat contractul de vânzare-cumpărare în ciuda faptului că știau că statutul juridic al proprietății era incert. În plus, niciunul dintre ei nu a intrat niciodată în posesia bunului imobil; reclamanții au locuit în continuare în casa lor, în ciuda diverselor proceduri de evacuare inițiate împotriva lor de cumpărătorii ulteriori.

44. Prin urmare, în lumina considerentelor anterioare, Curtea constată că hotărârea instanței interne de recurs a fost motivată neconvingător.

45. Curtea consideră că nu este necesar să continue examinarea și să stabilească dacă s-a păstrat un just echilibru între cerințele interesului general și cerințele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului. Considerentele menționate anterior sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că statul nu și-a îndeplinit obligația de a recunoaște reclamanților dreptul efectiv la respectarea bunurilor acestora, astfel cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

46. În consecință, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

II. Cu privire la alte pretense încălcări ale Convenției

47. În cele din urmă, reclamanții s-au plâns, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție, de pretinsul caracter inechitabil al procedurii.

48. Curtea a examinat acest capăt de cerere așa cum a fost prezentat de partea reclamantă. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea constată că acesta nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie respins ca fiind în mod vădit nefondat, în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

49. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

1. Prejudiciu material

50. Reclamanții au solicitat 70.000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material. Suma de 70.000 EUR reprezintă valoarea

de piață a proprietății imobiliare constând dintr-o casă de 150 de metri pătrați și un teren de 1.439 de metri pătrați, situate în Oșorhei. Această evaluare s-a bazat pe un tabel centralizat, întocmit de Camera Notarilor Publici, pentru stabilirea valorii proprietăților imobiliare.

51. Guvernul a susținut că singura hotărâre judecătorească pronunțată în favoarea reclamanților a fost cea a Curții de Apel Oradea din 26 aprilie 2000, prin care vânzarea prin executare silită a proprietății lor a fost anulată. În acest sens, Guvernul a pretins că nu i se putea impune să execute obligații împotriva unor persoane particulare. De asemenea, Guvernul a contestat evaluarea valorii proprietății imobiliare, subliniind că nu s-a bazat pe o hotărâre judecătorească sau pe o expertiză și, prin urmare, avea un caracter speculativ. Acesta a concluzionat că, prin constatarea existenței unei încălcări, se va asigura o reparație echitabilă suficientă.

52. Curtea reiterează că este necesar să existe o legătură de cauzalitate clară între prejudiciul material pretins de reclamanți și încălcarea Convenției [a se vedea, între alte autorități, *Çakırcı împotriva Turciei (MC)*, nr. 23.657/94, pct. 127, CEDO 1999-IV]. Având în vedere că s-a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, Curtea consideră că există o legătură directă de cauzalitate între încălcare și pierderile financiare pretinse de reclamanți.

53. În continuare, Curtea observă că, referitor la prejudiciul efectiv suferit în privința proprietății, Guvernul a contestat valoarea indicată de reclamanți, fără să precizeze altă sumă. Totuși, Curtea constată că tabelul centralizat întocmit de Camera Notarilor Publici pentru a calcula valoarea proprietăților imobiliare reflecta valoarea prejudiciului material efectiv, pretins de reclamanți. Prin urmare, Curtea acordă reclamanților, împreună, suma de 70 000 EUR cu titlu de prejudiciu material.

2. Prejudiciu moral

54. Reclamanții au solicitat 5.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

55. Guvernul a susținut că suma de 5.000 EUR, cu titlu de prejudiciu moral, era excesivă.

56. Curtea reține că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1. Reclamanții au avut de suferit în mod cert ca urmare a acestei situații; cu toate acestea, suma pretinsă de reclamanți pare excesivă. Având în vedere aceste considerente, pronunțându-se în echitate, Curtea apreciază că este rezonabil să le acorde reclamanților, împreună, suma de 3.300 EUR cu acest titlu, plus orice altă sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

57. Reclamanții nu au solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața instanțelor interne sau a Curții și Curtea nu are obligația de a examina această chestiune din oficiu (a se vedea *Motière împotriva Franței*, nr. 39.615/98, pct. 26, 5 decembrie 2000).

C. Dobânzi moratorii

58. Curtea consideră necesar ca rata dobânzii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE

CURTEA:

1. unește cu fondul excepția ridicată de Guvern privind inadmisibilitatea *ratione materiae* a capătului de cerere întemeiat de reclamant pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și o respinge;
2. declară, cu majoritate, cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
3. hotărăște, cu șase voturi la unu, că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. hotărăște, cu șase voturi la unu:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească în comun reclamantilor, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât, la rata de schimb aplicabilă la data plății:
 - (i) 70.000 EUR (șaptezeci de mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material;
 - (ii) 3.300 EUR (trei mii trei sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. respinge, în unanimitate, celelalte solicitări ale reclamantilor privind acordare unei reparații echitabile.
Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 1 iulie 2014, în temeiul art. 77 § 2 și § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

În conformitate cu art. 45 § 2 din Convenție și cu art. 74 § 2 din Regulamentul Curții, opinia separată a domnului judecător Šikuta este anexată la prezenta hotărâre.

J.C.M.
S.Q.

Opinia separată a judecătorului Šikuta

Afirm cu regret că nu pot fi de acord cu constatarea Camerei de încălcare art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Au lipsit câteva fapte importante și relevante pentru a putea ajunge la o concluzie și, prin urmare, din punctul meu de vedere, nu se putea pronunța o soluție în cauză.

În 1994, tatăl reclamantilor a încheiat un contract de împrumut cu H.M.C., oferind drept garanție o ipotecă asupra proprietății sale imobiliare, o clădire și terenul aferent, situate în Oșorhei.

La 3 iunie 1994, ipoteca a fost înscrisă în cartea funciară.

Având în vedere că tatăl reclamantilor nu a rambursat împrumutul la data stabilită, proprietatea sa imobiliară a fost vândută la licitație unei familii, T.T.T. și T.T.S., la 31 mai 1996.

Dreptul de proprietate al ofertanților câștigători asupra bunului imobil a fost înscris în cartea funciară.

La 1 iulie 1996, tatăl reclamantilor a contestat vânzarea prin executare silită, solicitând anularea ordinului de vânzare a bunului său imobil. Procedura a fost înscrisă în cartea funciară la 5 ianuarie 1998.

Ulterior, la 30 decembrie 1998, în ciuda procedurii pendinte privind anularea vânzării la licitație, cumpărătorii (T.T.T. și T.T.S.) au vândut proprietatea imobiliară unui terț, S.R.

La 26 aprilie 2000, Curtea de Apel Oradea a admis acțiunea introdusă de tatăl reclamantilor și, în consecință, a anulat vânzarea prin executare silită a bunului imobil, pe motiv că împrumutul fusese rambursat și că prețul era mult mai mic decât valoarea reală a proprietății. Totuși, acesta nu a putut reîntra în posesia proprietății sale, deoarece, între timp, aceasta fusese vândută lui S.R.

Invocând principiul *quod nullum est, nullum producit effectum*, acesta a introdus o acțiune la Judecătoria Oradea, solicitând anularea celor două acorduri de vânzare-cumpărare: contractul prin care T.T.T. și T.T.S. obținuseră proprietatea imobiliară la licitație și contractul ulterior, încheiat între T.T.T. și T.T.S., pe de o parte, și S.R., pe de altă parte.

În ceea ce privește faptele prezentei cauze, o serie de aspecte rămân neclare: în ce moment a fost înscris în cartea funciară dreptul de proprietate al ofertanților câștigători, ce motive au fost invocate de tatăl reclamantilor pentru a contesta vânzarea prin executare silită, ce consecințe juridice au rezultat din înscrierea proprietății în cartea funciară, de ce Curtea de Apel Oradea a anulat vânzarea prin executare silită la 26 aprilie 2000, cui i-a fost rambursat împrumutul și la ce preț, de ce prețul a fost mult mai mic decât valoarea proprietății, care era valoarea reală a proprietății.

În lumina considerentelor anterioare, sunt convins că încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 a fost constatată de Curte prematur.

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 10 iunie 2014

(reparație echitabilă)

În Cauza Vidu și alții împotriva României

(Cererea nr. 9.835/02)

Strasbourg

DEFINITIVĂ

10 septembrie 2014

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute de art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Vidu și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Dragoljub Popović, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 20 mai 2014,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 9.835/02 îndreptată împotriva României, prin care trei resortisante ale acestui stat, doamnele Hareta-Paraschiva Vidu, Matilda Zoescu și Adriana Popescu (*reclamantele*), au sesizat Curtea la 14 ianuarie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Prin Hotărârea pronunțată la 21 februarie 2008 (*hotărârea principală*), Curtea a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1, determinată de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive, pronunțată în favoarea reclamantelor (a se vedea *Vidu și alții împotriva României*, nr. 9.835/02, 21 februarie 2008).

3. Întrucât cele trei reclamante au decedat în 2002, 2004 și, respectiv, 2005, Curtea a reținut în hotărârea principală că doamna Ruxandra Vidu și domnul Cristian Dragoș Vidu sunt singurii moștenitori care și-au exprimat dorința continuării procedurii în fața Curții și au calitatea necesară în acest sens (a se vedea pct. 2, 3 și 34).

4. Conform art. 41 din Convenție, reclamantii au solicitat acordarea unei reparații echitabile pentru prejudiciile material și moral suferite ca urmare a încălcărilor sus-menționate, precum și rambursarea cheltuielilor de judecată.

5. Întrucât nu s-a putut pronunța cu privire la problema aplicării art. 41 din Convenție, Curtea a rezervat-o și a solicitat Guvernului și reclamantilor să prezinte, în termen de șase luni, observații scrise privind această problemă și, în special, să informeze Curtea despre orice acord la care ar putea ajunge (*ibid.*, pct. 49 și pct. 5 din dispozitiv).

6. Atât reclamantii, cât și Guvernul au prezentat observații scrise.

7. La 23 iulie 2013, Curtea a invitat părțile să prezinte observații actualizate.

ÎN DREPT

8. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

9. Prin cererea de reparație echitabilă, reclamantii au solicitat executarea Sentinței din 22 mai 1992, pronunțată de Judecătoria Vălenii de Munte, ceea ce presupune punerea în posesie a acestora cu terenul și eliberarea unui titlu de proprietate. În subsidiar, reclamantii au solicitat, fără să prezinte un raport de expertiză, suma de 4.299.000 euro (EUR) reprezentând valoarea actualizată a 10,06 hectare de teren.

10. Au mai solicitat și echivalentul daunelor cominatorii, stabilite prin Sentința Judecătoria Vălenii de Munte din 19 aprilie 2000 (a se vedea pct. 26 din hotărârea principală), solicitând Curții să determine valoarea exactă a acesteia.

De asemenea, în versiunea actualizată a cererii de reparație echitabilă, fiecare reclamant a solicitat câte 30.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a stresului și suferinței cauzate de încălcarea dreptului lor la proprietate.

11. Conform informațiilor oferite de Camera Notarilor Publici în ianuarie 2009, Guvernul a precizat că prețul unui metru pătrat variază între 2 EUR și 3 EUR. În orice caz, Guvernul a subliniat în observațiile actualizate că, cu excepția a 0,20 ha de teren, reclamantii au fost puși efectiv în posesia terenului și au primit titlul de proprietate corespunzător terenului respectiv. Guvernul considera că prețul terenului de 0,20 ha era de 4.940 EUR.

De asemenea, Guvernul a susținut că daunele cominatorii prezentau caracterul unei sancțiuni civile, având scopul de a asigura executarea unei obligații, și nu de a acorda o despăgubire; reclamantii au avut posibilitatea de a solicita

instanței modificarea acestora în daune moratorii, dar nu au uzat de aceasta.

În încheiere, cu privire la cererea reclamanților de fi despăgubiți pentru prejudiciul moral suferit, Guvernul a susținut că sumele pretinse sunt excesive și că simpla constatare a unei încălcări în prezenta cauză ar constitui în sine o reparație echitabilă.

12. Curtea reamintește că, atunci când constată o încălcare a Convenției printr-o hotărâre, statul pârât are obligația legală de a pune capăt respectivei încălcări și de a repara consecințele acesteia, astfel încât să restabilească pe cât posibil situația existentă înainte de încălcare [a se vedea *Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (MC), nr. 31.107/96, pct. 32, CEDO 2000—XI].

13. În răspuns la argumentele Guvernului, Curtea observă că acesta nu a prezentat nicio dovadă care să ateste că reclamanții au fost puși efectiv în posesia terenului sau că li s-a emis un titlu de proprietate în conformitate cu Hotărârea din 22 mai 1992, care a rămas astfel neexecutată până în prezent. În acest sens, Curtea observă că Guvernul nu a luat măsuri pentru repararea încălcării drepturilor reclamanților prevăzute de Convenție.

14. Prin urmare, Curtea consideră că executarea Sentinței pronunțate de Judecătoria Vălenii de Munte la data de 22 mai 1992 i-ar plasa pe reclamanți, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu aceea în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1. În consecință, Curtea hotărăște că statul pârât trebuie să permită reclamanților să intre în posesia efectivă a întregului teren și să le elibereze titlul de proprietate aferent terenului respectiv. În caz contrar, Curtea, ținând seama de informațiile de care dispune, hotărăște că statul pârât trebuie să plătească reclamanților

împreună suma de 230.000 EUR reprezentând prejudiciu material.

15. Referitor la executarea Hotărârii din 19 aprilie 2000 prin care reclamanților li se acordă daune cominatorii (a se vedea *supra*, pct. 10), Curtea reține că aceasta nu intră sub incidența prezentei hotărâri (a se vedea pct. 44 și 48 din hotărârea principală).

Prin urmare, nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

16. De asemenea, Curtea consideră că grava atingere adusă dreptului reclamanților de acces la o instanță și a dreptului la respectarea bunurilor lor le-a cauzat reclamanților un prejudiciu moral. Pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamanților împreună suma de 4.700 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit.

B. Cheltuieli de judecată

17. Fără să prezinte facturi, reclamanții au solicitat 32.500 EUR, echivalentul cheltuielilor de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și a Curții, reprezentând onorariile avocaților, taxele poștale și costurile de traducere, fotocopiere și transport.

18. Guvernul a subliniat că aceste cheltuieli de judecată pretinse nu erau justificate prin niciun document.

19. În lipsa documentelor justificative, Curtea respinge cererea reclamanților de rambursare a cheltuielilor de judecată în conformitate cu art. 60 din Regulamentul Curții.

C. Dobânzi moratorii

20. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În unanimitate

CURTEA:

1. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să asigure, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, executarea în integralitate a Sentinței pronunțate de Judecătoria Vălenii de Munte în data de 22 mai 1992, punându-i pe reclamanți efectiv în posesia terenului și eliberându-le totodată un titlu de proprietate asupra terenului;

b) că, în caz de neexecutare în integralitate a Hotărârii Judecătoria Vălenii de Munte din 22 mai 1992, așa cum se prevede la lit. a) *supra*, statul pârât trebuie, în același termen de trei luni, să plătească reclamanților împreună suma de 230.000 EUR (două sute treizeci de mii de euro) reprezentând prejudiciu material, care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

c) că statul pârât trebuie, în același termen de trei luni, să plătească reclamanților împreună suma de 4.700 EUR (patru mii șapte sute de euro), care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral suferit, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

d) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

2. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 10 iunie 2014, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

